

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Øieblikket Nr. 8

Citation: Kierkegaard, Søren: "Øieblikket Nr. 8", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 1. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-oi8-txt-shoot-id8dfbf4d8-8dc8-4937-bd8a-353b6d7e6f5e.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Den guddommelige Retfærdighed

Hvis Du nogensinde har agtet paa, hvorledes det gaaer til i denne Verden, da er det vel gaaet Dig som Andre før Dig, at Du mismodig har vendt Dig bort fra det Hele og klagende sagt ved Dig selv: er dette en retfærdig Styrelse; hvor er dog den guddommelige Retfærdighed? Indgreb i Andres Eiendom, Tyverie, Bedragerie, Alt hvad der forholder sig til Penge (denne Verdens Afgud) straffes, straffes strengt i denne Verden; selv hvad der dog neppe kan kaldes en Forbrydelse, at et fattigt Menneske endog kun ved en Mine bønfaller en Forbigaaende, det straffes strengt; saa strengt gaaer det til i denne – retfærdige Verden! Men de rædsomme Forbrydelser, at et Menneske tager det Hellige, tager Sandheden forfængeligt, og at saaledes hans Liv hver evige Dag er en fortsat Løgn – i Forhold til dem sees ingen straffende Retfærdighed gribe forstyrrende ind, tværtimod, han faaer Lov til at brede sig uforhindret, at omspænde en større eller mindre Kreds, maaskee et heelt Samfund, der beundrende og tilbedende lønner ham med alle jordiske Goder: hvor er saa den guddommelige Retfærdighed?

Hertil maa svares: det er just den guddommelige Retfærdighed, der i sin frygtelige Strenghed tillader, at det gaaer saaledes til; den er tilstede, lutter Øie, men den skjuler sig, vil, just for ret at kunne aabenbare sig som hvad den er, ikke før Tiden være seet, hvorimod det, naar den aabenbarer sig, sees, at den var tilstede, nærværende ved end det Mindste. Dersom nemlig den guddommelige Retfærdighed hurtigt greb straffende ind, kunde jo de egentlige Capital-Forbrydelser ikke heelt blive til. Den, der af Svaghed, bedaaret af sin Lyst, henrevet af sine sandelige Lidenskaber, men dog af Svaghed kom paa Afvei, paa Syndens Vei: ham forbarmer den guddommelige Retfærdighed sig over, og lader Straffen ramme, jo før jo hellere. Men den egentlige capitale Forbryder, ham – husk nu paa, hvad Du klagede over, at det var, som var Retfærdigheden saa mild, eller slet ikke til! – ham forblinder Styrelsen, saa det skuffende seer ud for hans Øine, som behagede hans Liv Gud, saa det vel maa være lykkedes ham at blende Gud: hvor er Du frygtelig, Du guddommelige Retfærdighed!

Ingen uroliges derfor mere af denne Indvending mod den guddommelige Retfærdighed. Thi just for at være Retfærdighed maa den jo først tillade, at Forbrydelsen bliver til i hele sin Skyld; men den egentlige capitale Forbrydelse behøver – agt vel paa det! – et heelt Liv for at blive til, er just den egentlige capitale Forbrydelse ved at være fortsat gennem et heelt Liv. Men ingen Forbrydelse kan jo straffes, før den bliver til. Altsaa falder denne Indvending bort. Indvendingen løber egentligen ud paa, at Gud skulde straffe saa hurtigt, at han (det er aldeles det Samme) skulde straffe Tyven førend han stjal. Men naar Forbrydelsen maa være blevet til, førend den straffes; og naar den capitale Forbrydelse (just den Du oprøres over) behøver et heelt Liv for at blive til: saa kan den ikke straffes i dette Liv; at straffe den i dette Liv vilde ikke være at straffe den, men at forhindre den, ligesom det ikke var at straffe Tyveriet, naar man straffede Tyven før han stjal, men at forhindre Tyveriet og ham i at blive Tyv.

Klag derfor aldrig, naar Du seer det Forfærdelige lykkes, der vil oprøre Dit Sind mod Gud, klag ikke, nei skjælv, siig: Gud i Himlene, han er altsaa en af de capitale Forbrydere, hvis Forbrydelse bruger Timeligheden heel for at blive til, og som først straffes i Evigheden.

Altsaa det er just Strengheden, der gjør, at den capitale Forbrydelse ikke straffes i denne Verden. Tillige er det maaskee ogsaa stundom Omsorgen for os Andre. Thi der er jo Forskjel mellem Menneske og Menneske, Een kan være den Anden i høi Grad overlegen. Men ogsaa dette er en Overlegenhed, at kunne være den capitale Forbryder. Saa lader Styrelsen ham ustraffet, ogsaa fordi det maaskee vilde reent forvirre os Andre vore Begreber, hvis vi skulde see, at han, han var en Forbryder. Du seer, det kan være endnu værre, end Du forestillede Dig, da Du klagede; Du klagede over, at Gud ikke straffede hvad Du kunde see var Forbrydelse: der har maaskee stundom levet en Forbryder efter den Maalestok, at Ingen, Ingen har anet det, ja, at Gud ligesom ikke havde kunnet gjøre sig forstaaelig for de Mennesker, blandt hvilke denne Forbryder levede, hvis han straffede ham, at Gud ved at ville straffe ham i Tiden (ogsaa fraseet, at dette jo var at forhindre Forbrydelsen) maatte næsten forvirre de Mennesker, blandt hvilke han levede, hvad hans Kjærlighed og Omsorg for dem ikke kunde nænne. Saa blev han altsaa ustraffet i Tiden: frygteligt!

Ja, skjælv, at der ere Forbrydelser, som behøve Tiden heel for at blive til, stundom maaskee, af Nænsomhed mod os Andre, ikke engang kunne straffes i dette Liv; skjælv, men anklag ikke Guds Retfærdighed, nei skjælv ved Tanken om dette (hvor frygteligt lyder det ikke, naar man vil sige det saaledes!) dette rædsomme Fortrin, kun at kunne straffes i Evigheden! Kun at kunne straffes i Evigheden: forbarrende Gud! Enhver Forbryder, enhver Synder, som dog kan straffes i denne Verden, han kan ogsaa frelses, frelses for Evigheden! Men den Forbryder, hvis Udmærkelse det var, at han ikke kan straffes i denne Verden, han kan altsaa ikke frelses, kan ikke ved at straffes i Tiden frelses for Evigheden, nei han kan, – det var jo hans Fortrin! – kun straffes i Evigheden: synes Du saa, der er Grund til at klage over Guds Retfærdighed?